

⁶ Антонов В.М. Интеллектуальная собственность и компьютерное авторское право / В.М. Антонов. – 2-е вид., стереотип. – К. : КНТ, 2006. – 520 с.

⁷ Єдиний державний реєстр судових рішень : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/43621280>

Резюме

Макаренко О.О. Відповідальність за порушення у сфері прав інтелектуальної власності.

Судова система в Україні та її суміжні правові системи існують для захисту прав, свобод та законних інтересів людини і громадянина, юридичних осіб, інтересів держави шляхом своєчасного, ефективного і справедливого вирішення правових спорів на засадах верховенства права. Забезпечення реалізації та захисту прав інтелектуальної власності для багатьох країн світу посідає пріоритетне місце. Україна також визначила даний напрям правового регулювання важливим, про що свідчить велика кількість судових реформ та змін законодавства, що в подальшому формують практику, яка забезпечує узагальнену систему підходів до вирішення даної категорії спорів.

Ключові слова: право, позивач, інтелектуальна власність, відповідальність, правопорушення, стягнення.

Резюме

Макаренко А.А. Ответственность за нарушения в сфере прав интеллектуальной собственности.

Судебная система в Украине и ее смежные правовые системы существуют для защиты прав, свобод и законных интересов человека и гражданина, юридических лиц, интересов государства путем своевременного, эффективного и справедливого решения правовых споров на основе верховенства права. Обеспечение реализации и защиты прав интеллектуальной собственности для многих стран мира занимает приоритетное место. Украина также определила данное направление правового регулирования важным, о чем свидетельствует большое количество судебных реформ и изменений законодательства, что в дальнейшем формируют практику, которая обеспечивает обобщенную систему подходов к решению данной категории споров.

Ключевые слова: право, истец, интеллектуальная собственность, ответственность, правонарушение, взыскание.

Summary

Makarenko O. Responsibility for violation in the field of intellectual property rights.

The judicial system in Ukraine and its related legal systems exist to protect the rights, freedoms and legitimate interests of individuals and citizens, legal entities, and the interests of the country by timely, efficient and equitable settlement of legal disputes on the basis of the rule of law. The implementation and protection of intellectual property rights is a priority for many countries in the world. Large number of Ukrainian judicial reforms and changes in legislations shape practices which form a generalized system of approaches to address this category of disputes. These reforms and changes serve as an evidence that Ukraine also has identified the implementation and protection of intellectual property rights as being an important part of legislation.

Key words: law, plaintiff, intellectual property, responsibility, offenses, collection.

УДК 341.217

М.В. МАЛІНОВСЬКА

*Маргарита Вікторівна Маліновська, студентка
магістратури Київського університету права
НАН України*

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ТОРГОВЕЛЬНИХ ВІДНОСИН ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ З ТРЕТІМИ КРАЇНАМИ

Нині Європейський Союз (далі – ЄС) є головним торговельним партнером, зокрема, для України. Укладення торговельних угод ЄС з третіми країнами надає нові можливості для економічного зростання та розвитку, надання пільгового режиму торгівлі, створення нових інструментів економічного зростання, залучення інвестицій; мобілізація фахівців сприяє лібералізації двосторонніх відносин та інтеграції в глобальні торговельні потоки.

Проведене дослідження надає змогу проаналізувати правові засади та форми укладення торговельних угод між ЄС та третіми країнами, що мають вагомий теоретичний значення для виокремлення найбільш якісного формату торговельних відносин та сучасних тенденцій подальшої економічної інтеграції, а також практичне значення з метою визначення потенційного економічного ефекту реалізації зазначених угод.

Дослідженням питання правового регулювання торговельних відносин ЄС з третіми країнами займалися українські науковці права ЄС, зокрема, В. Муравйов, О. Вишняков, М. Галаган, В. Лисик та інші. Серед зарубіжних науковців, які досліджували питання інтеграційних процесів та правових засад регулювання торговельних відносин, є П. Ван Елсуверге, В. Кернз, П. Зільгенер, Г. Рікардо, С. Боршнієр, П. Вангоут, М. Кремона, С. Пірс та інші.

Метою дослідження є виокремлення окремих форм торговельних угод, укладених між ЄС та третіми країнами, що, в свою чергу, надають змогу проаналізувати ступінь економічної інтеграції третіх країн та вибору найбільш сприятливого і якісного формату економічних відносин.

Професор В. Муравйов зазначає, що під спільною торговельною політикою варто розуміти сукупність норм, які регулюють торгівлю країн-членів ЄС з третіми країнами¹.

Правовою основою регулювання спільної торговельної політики ЄС (далі – СТП) є установчі договори ЄС, договори про зміну та приєднання, принципи торгового права, міжнародні торговельні угоди, акти інститутів ЄС, судові рішення².

Основоположні засади СТП закріплені у ст. ст. 206–207 Договору про функціонування ЄС (далі – ДФЄС)³, у яких визначено цілі СТП, зокрема гармонійний розвиток світової торгівлі, поступове скасування обмежень міжнародної торгівлі й прямих іноземних інвестицій, а також зниження митних та інших бар'єрів. Стаття 207 ДФЄС підтверджує⁴, що «спільна торговельна політика ґрунтується на уніфікованих принципах, зокрема стосовно змін тарифних ставок, укладання тарифних та торговельних угод, пов'язаних із торгівлею товарами та послугами, а також торговельних аспектів інтелектуальної власності, прямих іноземних інвестицій, досягнення уніфікованості заходів лібералізації, експортної політики та заходів для захисту торгівлі, таких як ті, яких вживають у випадку демпінгу або субсидування».

На нашу думку, регіональні та двосторонні торговельні угоди є основною рушійною силою економічного зростання та здійснення ефективної зовнішньої торгівлі в рамках Європейського Союзу.

Стаття 216 ДФЄС містить положення щодо укладання угоди з однією або більше третіми країнами або міжнародними організаціями, якщо це передбачено Договорами або якщо укладання угоди є необхідним для досягнення в рамках політик Союзу однієї із цілей, зазначених у договорах, або якщо це передбачено юридично обов'язковим актом Союзу, або якщо це може вплинути на спільні правила або змінити їхню сферу застосування. Угоди, укладені Союзом, носять обов'язковий характер для установ Союзу та держав-членів⁵.

Європейською Радою та Радою ЄС укладені ЄС торговельні угоди з третіми країнами розподілено наступним чином⁶:

1. Угоди про економічне партнерство – спрямовані на підтримку розвитку торговельних партнерів із країн Африки, Карибського басейну та Тихого океану (далі – АКТ) (наприклад, Яундські конвенції, Ломейські конвенції, Котонуська угода або Угода Котону).

2. Угоди про зону вільної торгівлі – забезпечують взаємне відкриття ринку з розвинутими країнами та країнами з економікою, що розвивається, шляхом надання пільгового доступу до ринків (наприклад, Угода про зону вільної торгівлі між ЄС та її державами-членами та Колумбією і Перу).

3. Угоди про асоціацію – сприяють політичній асоціації та економічній інтеграції (наприклад, Угода про асоціацію між ЄС та Україною, Угода про асоціацію між ЄС та Грузією, Угода про асоціацію між ЄС та Молдовою, Угода про асоціацію між ЄС та Туреччиною).

Пропонуємо розглянути укладені угоди про економічне партнерство з країнами АКТ, зокрема процес регулювання відносин між ЄС та країнами АКТ започаткували Яундські конвенції 1963⁷ і 1969 років⁸.

Яундські конвенції урівнювали всіх членів Європейського економічного співтовариства (далі – ЄЕС), надаючи їм однакові привілеї в усіх сферах співробітництва з країнами, що розвиваються, охоплених домовленостями, конкретизацію загального процесу скасування обмежень у взаємній торгівлі країн-учасниць, а також зняття бар'єрів, що перешкоджають руху капіталу і робочої сили.

У 1975 р. на заміну Яундським конвенціям було підписано першу Ломейську конвенцію (далі – Ломе I) з можливою подальшою пролонгацією⁹. Преамбула Ломе I проголошує створення нової моделі відносин між розвиненими країнами та державами, які розвиваються, сумісною з прагненнями міжнародної спільноти на шляху до більш справедливого та більш збалансованого економічного порядку. Крім того, Ломе I була спрямована на включення ряду колишніх британських колоній у програму співробітництва після приєднання Великої Британії до Європейського співтовариства.

У свою чергу, друга та третя Ломейські конвенції, 1979 р.¹⁰ та 1984¹¹ р. (далі – Ломе II та Ломе III) значно розширили коло співпраці, зокрема питання міграції робочої сили, захисту інвестицій, енергетичної політики, комерційного співробітництва та вдосконалення систем стабілізації експортної виручки були включені до зазначених угод.

Четверту Ломейську конвенцію (далі – Ломе VI) було підписано у 1990 р. з метою зміцнення національної економіки новостворених держав АКТ¹². Ломе VI є торговельною угодою та угодою про допомогу, яка передбачає не лише торгові преференції, а й надання допомоги, що включає фінансову і технічну допомогу на довгострокові національні та регіональні програми розвитку. Основними цілями Ломе IV є розвиток, диверсифікація і розширення торгівлі держав АКТ та підвищення їх конкурентоспроможності на внутрішньому, регіональному і міжнародному ринках.

Котонуська угода 2000 р. (далі – Угода Котону) є наступною угодою про економічне партнерство, що регулює відносини між ЄС та з країнами АКТ¹³. Угода окреслює одні з найбільш всеосяжних рамок співпраці між ЄС та третіми країнами. Крім того, Угода укладена терміном на 20 років та об'єднує понад 100 країн (держави-члени ЄС та 79 країн АКТ) і охоплює понад 1,5 млрд людей. Метою Угоди Котону є зменшення бідності, сприяння сталому розвитку та інтеграції країн АКТ у глобальну економіку через торгівлю.

Наразі Комісією ЄС ведеться робота над створенням нової угоди про економічне партнерство між ЄС та країнами АКТ, що має стати потужним інструментом для зміцнення відносин ЄС з країнами АКТ не тіль-

ки як з групою країн, а й з кожним «регіоном» окремо. Майбутня запропонована структура угоди має складатися із загальної фундаментальної угоди, що містить загальні цілі, цінності та принципи, спільні для ЄС та країн АКТ та трьох зміцнених регіональних партнерств у формі конкретних протоколів (ЄС – Африка, ЄС – Карибський басейн, ЄС – Тихоокеанський регіон)¹⁴.

Наступним видом торговельних угод, укладених ЄС з третіми країнами, є угоди про зону вільної торгівлі (далі – угоди про ЗВТ). Угоди про ЗВТ, окрім звичайної глави, яка передбачає пільгове регулювання тарифів, часто включають положення про спрощення торгівлі та прийняття відповідних правил у таких сферах, як інвестиції, інтелектуальна власність, державні закупівлі, технічні стандарти, санітарні та фітосанітарні норми¹⁵.

У робочому документі Комісії ЄС щодо імплементації угод про вільну торгівлю ЄС зазначається, що угода про ЗВТ охоплює два основних компоненти: поетапне, взаємне відкриття ринку (скасування або зменшення тарифів та ліквідація нетарифних бар'єрів у торгівлі) та далекоглядне й динамічне наближення національного законодавства до законодавства ЄС, особливо в торговельних районах, які повинні стимулювати конкуренцію, створюють нові передбачувані умови для ділової співпраці, розвитку торгівлі та залучення іноземних інвестицій¹⁶.

Поглиблена та всеохоплююча зона вільної торгівлі (далі – ПВЗВТ) є складовою частиною Угоди про асоціацію між Україною та ЄС, що набрала чинності 1 січня 2016 року¹⁷. Основною перевагою відповідної угоди є спрощення процедури доступу до ринків Європейського Союзу, пов'язаної з синхронізацією технічних стандартів та процесу сертифікації.

У звіті про виконання Угоди про асоціацію між Україною та ЄС у 2017 р. зазначено, що у результаті дії ПВЗВТ між Україною та ЄС у 2017 р. продовжилася тенденція до зміцнення позицій ЄС як стратегічного торговельного партнера України. За результатами 11 місяців 2017 р. питома вага ЄС у зовнішньоторговельному обороті товарів України досягла 41,3 % (частка ЄС у загальному експорті товарів України – 40,3 %, в імпорті товарів – 42,1 %) ¹⁸.

Комітетом із закордонних справ Європейського парламенту (далі – Комітет із закордонних справ) у проєкті доповіді щодо виконання Угоди про асоціацію ЄС-Україна відмічено економічну стабілізацію в Україні і прогрес, досягнутий в реалізації ПВЗВТ¹⁹. Крім того, Комітет із закордонних справ закликає Комісію ЄС надавати підтримку Україні у визначенні областей, які могли б сприяти подальшій диверсифікації економіки, та у визначенні їх пріоритетності в процесі реалізації ПВЗВТ.

Розглядаючи Угоди про асоціацію як окремого виду торговельних угод, укладених між ЄС та третіми країнами, варто зазначити, що ЄС використовує угоди про асоціацію для створення «привілейованих зв'язків» з третіми країнами, що можуть передбачати створення зони вільної торгівлі між ними або ширшої економічної та політичної співпраці з областей, що представляють взаємний інтерес, наприклад, з питань оборони та безпеки, міграції, захисту навколишнього середовища й енергетики, науки та освіти²⁰.

Спочатку угода про асоціацію була створена для підготовки країн до вступу в ЄС. Прикладом є Угода про асоціацію між Королівством Греції та ЄС, 1961 року. Проте з того часу ЄС використовував ці угоди на багатьох ширших засадах: від покращення торгівлі з третіми країнами, такими як Марокко, до розвитку більш глибоких, довготривалих політичних відносин з країнами, таких як Україна²¹.

Відповідно виникає необхідність розглянути окремо Угоду про асоціацію між Україною та ЄС, що стала прикладом для наступних угод з Молдовою та Грузією. Шлях України до підписання Угоди про асоціацію між Україною та ЄС є достатньо довгим, однак перші кроки на шляху до української євроінтеграції було започатковано через підписання Угоди про партнерство та співробітництво між Україною та ЄС (далі – УПС) 1994 р.²², що започаткувала співробітництво з широкого кола політичних, торговельно-економічних та гуманітарних питань.

Укладення УПС дало змогу встановити регулярний двосторонній діалог між Україною та ЄС на політичному та секторальних рівнях, впровадити впорядкований режим торгівлі між обома сторонами на основі принципів ГАТТ/СОТ, визначити пріоритети адаптації законодавства України до *acquis* (норм та стандартів) Європейського Співтовариства.

Новим форматом відносин між ЄС та Україною є Угода про асоціацію (далі – УА), яка набрала чинності 1 вересня 2017 р. та встановила ряд зобов'язань і домовленостей між Договірними сторонами. Протягом 2007–2012 рр. відбулися: 21 раунд переговорів щодо підготовки проєкту УА та 18 раундів переговорів щодо розділу ПВЗВТ.

У звіті про виконання УА в 2018 р. Україна просунулася далі в процесі реформ, який тісно пов'язаний з реалізацією Угоди про асоціацію між Україною та ЄС²³. Протягом звітнього періоду Україна продовжувала створювати міжвідомчі механізми для сприяння здійсненню УА, в тому числі ПВЗВТ, і продемонструвала додаткові зусилля по раціоналізації євроінтеграційного процесу. Зокрема, на тлі політичної асоціації та економічної інтеграції з ЄС Україна просунулася в ряді важливих політичних і економічних реформ у 2017–2018 рр. в цілому ряді секторів, наприклад, у галузі охорони здоров'я, пенсій, децентралізації, державного управління, державних закупівель та навколишнього середовища.

Зважаючи на викладене вище, існує позитивна динаміка стосовно просування України на шляху до євроінтеграційних реформ, проте враховуючи всеохоплюючий характер зазначеної Угоди, що зумовлений необхідністю адаптації до *acquis* ЄС у більшості сфер діяльності, виконання положень угоди потребує тривалого часу стосовно імплементації.

Отже, укладення торговельних угод між ЄС з третіми країнами є важливим кроком економічної інтеграції країн, що розвиваються, шляхом надання ряду преференцій. ЄС є важливим стратегічним партнером, проте варто враховувати, що різні форми торговельних угод, як правило, охоплюють різноманітний спектр видів діяльності – від економічного співробітництва до регулювання інтелектуальної власності.

¹ Європейське право: право Європейського союзу: підручник: у трьох кн. / за заг. ред. В.І. Муравйова. – К.: Ін Юре, 2015. – Кн. третя: Право зовнішніх зносин Європейського Союзу / В.І. Муравйов, М.М. Микієвич, І.Г. Білас та ін. – К.: Ін Юре, 2015 – С. 78.

² Там само.

³ Consolidated versions of the Treaty on European Union and the Treaty on the Functioning of the European Union : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=celex%3A12012E%2FTXT>

⁴ Там само.

⁵ Там само.

⁶ The official web-site of the European Council and Council of the European Union. EU trade policy: EU trade agreements : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.consilium.europa.eu/en/policies/trade-policy/trade-agreements/>

⁷ The Yaoundé Convention, 1963 : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://www.cvce.eu/en/obj/the_yaounde_convention_20_july_1963-en-52d35693-845a-49ae-b6f9-ddbc48276546.html

⁸ The Yaoundé Convention, 1969 : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/ALL/?uri=CELEX%3A21969A0729%2801%29>

⁹ The First ACP-EEC Convention of Lomé : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://publications.europa.eu/en/publication-detail/-/publication/c973175b-9e22-4909-b109-b0ebf1c26328>

¹⁰ The Second ACP-EEC Convention of Lomé : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://publications.europa.eu/en/publication-detail/-/publication/f06ebd58-a3d7-4b11-966d-02548c8cb918/language-en>

¹¹ The Third ACP-EEC Convention of Lomé : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://treaties.un.org/doc/Publication/UNTS/Volume%201922/volume-1922-I-32846-English.pdf>

¹² The Fourth ACP-EEC Convention of Lomé : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://ec.europa.eu/europeaid/sites/devco/files/revised-lome4convention-1998_en.pdf

¹³ The Cotonou Agreement : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.europarl.europa.eu/intcoop/acp/03_01/pdf/mn3012634_en.pdf

¹⁴ The official website of the European Commission. Fact Sheet: Political negotiations on a new ACP-EU Partnership to start today in New York : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://europa.eu/rapid/press-release_MEMO-18-5903_en.htm

¹⁵ The official website of the European Commission. Free trade agreements: Rules of origin under free-trade agreements : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://trade.ec.europa.eu/tradehelp/free-trade-agreements>

¹⁶ European Commission Staff Working Document. Individual reports and info sheets on implementation of EU Free Trade Agreements accompanying the document Report from the Commission to the European Parliament, the Council, the European Economic and Social Committee and the Committee of the Regions on Implementation of Free Trade Agreements 1 January 2017 – 31 December 2017 : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://trade.ec.europa.eu/doclib/docs/2018/october/tradoc_157473.PDF

¹⁷ Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/984_011

¹⁸ Звіт про виконання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом у 2017 р. : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://eu-ua.org/sites/default/files/imce/layout_16_02_final.pdf

¹⁹ Draft report on the implementation of the EU Association Agreement with Ukraine (2017/2283(INI)) of the Committee on Foreign Affairs : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.europarl.europa.eu/meetdocs/2014_2019/plmrep/COMMITTEES/AFET/PR/2018/08-29/1154749EN.pdf

²⁰ The Institute for Government. Association agreements : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.institutefor government.org.uk/printpdf/4832>

²¹ Там само.

²² Угода про партнерство і співробітництво між Україною і Європейськими Співтовариствами та їх державами-членами : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/998_012

²³ European Commission Staff Working Document. Association Implementation Report on Ukraine : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://cdn3-eeas.fpfis.tech.ec.europa.eu/cdn/farfuture/aZnrBQ70ZJtiXaRXV69qTtPi-d-gbCzZxpirQUUpU6EY/mtime:1541749617/sites/eeas/files/2018_association_implementation_report_on_ukraine.pdf

Резюме

Малиновська М.В. Правове регулювання торговельних відносин Європейського Союзу з третіми країнами.

У даній статті проаналізовано особливості правового регулювання торговельних угод між ЄС та третіми країнами, надаючи класифікацію основних форм та можливості подальшої економічної інтеграції третіх країн.

Ключові слова: Європейський Союз, треті країни, угода про економічне партнерство, угода про зону вільної торгівлі, угода про асоціацію.

Резюме

Малиновская М.В. Правовое регулирование торговых отношений Европейского Союза с третьими странами.

В данной статье проанализированы особенности правового регулирования торговых соглашений между ЕС и третьими странами, дается классификация основных форм и возможности дальнейшей экономической интеграции третьих стран.

Ключевые слова: Европейский Союз, третьи страны, соглашение об экономическом партнерстве, соглашение о зоне свободной торговли, соглашение об ассоциации.

Summary

Malinowska M. Legal regulation of trade relations of the European Union with third countries.

The peculiarities of legal regulation of trade agreements between the EU and third countries are analyzed in this article, the classification of the main forms and possibilities of further economic integration of third countries.

Key words: European Union, third countries, agreement on economic partnership, free trade area agreement, association agreement.

УДК 347.77

О.О. ЛЕГКА

Ольга Олександрівна Легка, студентка магістратури Київського університету права НАН України

ОХОРОНА ПРАВ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ: АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ

Задля забезпечення надійного захисту інтелектуальної власності в Україні одним із пріоритетних завдань держави є проблема вдосконалення кримінально-правового захисту права інтелектуальної власності.

Останнім часом дану проблематику досліджували такі вчені, як: Ю.Л. Бошицький, А.В. Лузан, Г.З. Огнев'юк, І.В. Сисоєнко та інші.

Мета статті полягає у визначенні проблем, що виникають під час кримінально-правової охорони прав інтелектуальної власності та шляхів їх подолання.

Стрімкий розвиток творчої діяльності людини в Україні та, як результат, поява великої кількості об'єктів інтелектуальної власності призводять до необхідності створення належних умов охорони таких об'єктів та формування правової свідомості суспільства.

В одній зі своїх праць Ю.Л. Бошицький зазначає, що для того, щоб винахідництво в Україні стало запорукою її економічного розвитку, держава має стимулювати та заохочувати винахідницьку активність за допомогою введення пільг, кредитування та інших програм, що будуть сприяти такій діяльності, і, як наслідок, з'явиться можливість для експортної діяльності власниками своєї винахідницької продукції та можливість отримувати зарубіжні інвестиції для розвитку такої діяльності¹.

Нині законодавство не встигає адаптуватися до сучасних потреб творців щодо захисту їх інтелектуальних прав. Як наслідок, це призводить до припинення винахідницької діяльності задля того, щоб права не були порушені. Від ефективного вирішення таких проблем залежить, чи буде збережено та примножено інтелектуальний потенціал та культурну спадщину в нашій державі. Крім того, виконання такого завдання зумовлено прагненням підвищити авторитет України на міжнародній арені.

Злочини у сфері інтелектуальної власності мають високий рівень латентності. А застосування сучасних технологій дозволяє правопорушникам отримувати прибутки внаслідок вчинення протиправних дій. Тому варто наголосити на гострій потребі вдосконалення нормативно-правового поля, зокрема в кримінально-правовій сфері.

Відповідно до кримінально-правових засобів, якими охороняється право інтелектуальної власності, буде залежати рівень захищеності матеріальних та нематеріальних прав громадян нашої держави у цій сфері.

Аналіз історико-правових аспектів охорони прав інтелектуальної власності дасть змогу більш детально дослідити всі ефективні шляхи та способи захисту прав інтелектуальної власності.

У перші роки своєї незалежності в Україні проводилася робота з удосконалення деяких норм Кримінального кодексу УРСР 1960 р., які передбачали відповідальність за посягання на певні об'єкти інтелектуальної власності. Проте, у кодексі не відбулося систематизації норм кримінально-правового захисту інтелектуальної власності та злочинів у цій сфері, хоча всі політичні, економічні перетворення в державі вимагали таких дій².

5 квітня 2001 р. було прийнято новий Кримінальний кодекс України, проте він не вирішив усіх проблем. Зокрема:

– у Кримінальному кодексі України не розглядалися злочини проти інтелектуальної власності як самостійний вид злочинів, крім того, вони були віднесені до різних розділів;

– Кримінальний кодекс України не містив складів злочину, де об'єктом би були «наукове відкриття» та «порода тварин», що робить неможливим захист прав на цей вид об'єктів за нормами кримінально-правового характеру;

– наявні розбіжності в термінології між Кримінальним кодексом України та Цивільним кодексом України.

– тісно пов'язані норми ст. ст.176 та 203-1 Кримінального кодексу України містяться в різних розділах кодексу, що ускладнює їх застосування. Такий предмет злочину, як банківська і комерційна таємниця, маючи